

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1270

Κυριακὴ Γ' Ματθαίου (Μαθθ. 6,22-33)
2 Ἰουλίου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἔχε ἐμπιστοσύνη στὸ Θεὸ

«Λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν τούτων»
(Μαθθ. 6,29)

ΑΚΟΥΣΑΤΕ, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιο. Ἔχει βάθος νοημάτων, ποὺ πρέπει νὰ ἔχουμε ὦρα γιὰ νὰ τὸ ἐξηγήσουμε. Θὰ σᾶς μιλήσω ἀπλᾶ. Θὰ σταματήσω σ' ἓνα ὄνομα. Ἀκούσατε τὸ εὐαγγέλιο νὰ ὀμιλῇ γιὰ κάποιον ποὺ λέγεται «**Σολομῶν**» (Μαθθ. 6,29). Τί ἦταν αὐτός; καὶ γιὰτί ὁ Χριστὸς τὸν θυμᾶται σήμερα; Αὐτὰ τὰ δύο πράγματα θὰ δοῦμε μὲ συντομία.

● **Τί ἦταν ὁ Σολομῶν;** Ἦταν βασιλιάς ἐνδοξος. Πατέρας του ἦταν ὁ **Δαυῖδ** ποὺ ἔβασκε πρόβατα στὶς πλαγιὲς τῆς Βηθλεέμ, ἐκεῖ ποὺ ἀργότερα γεννήθηκε ὁ Χριστὸς καὶ τότε βοσκοὶ πάλι ἄκουσαν τὸ «*Δόξα ἐν ὑψίστοις...*» (Λουκ. 2,14). Τσοπάνος ὁ Δαυῖδ, ζοῦσε ἡσυχος. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ζωὴ εἶνε τροχός, ποὺ φέρνει τὰ κάτω ἄνω καὶ τὰ ἄνω κάτω. Γύρισε λοιπὸν καὶ γιὰ τὸ βοσκὸ ὁ τροχός· ὁ Θεὸς ἄρπαξε ξαφνικὰ τὸ μικρὸ Δαυῖδ ἀπὸ τὸ μαντρί καὶ τὸν ἔκανε βασιλιά. Ὅπως λέει ἡ ἁγία Γραφή, «*Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὑψωσε ταπεινοὺς*» (Λουκ. 1,52)· ὁ Θεὸς κατεβάζει τοὺς ἰσχυροὺς ἀπὸ τοὺς θρόνους καὶ ὑψώνει τοὺς ταπεινοὺς.

Ὁ Σολομῶν ἐν ἀντιθέσει μὲ τὸν πατέρα του, ποὺ ἡ βασιλεία του ἦταν γεμάτη πολέμους καὶ περιπέτειες, ἦταν ἓνας πολὺ **πλούσιος** βασιλεύς· στὰ ὑπόγεια τῶν ἀνακτόρων του εἶχε στέρνα γεμάτη χρυσὰ νομίσματα. Ἦταν ὅμως καὶ **δραστήριος**· δὲν ἔθαψε τὰ χρήματα αὐτὰ στὴ γῆ, ἔκανε μ' αὐτὰ ἔργα σπουδαῖα.

Ἀποφάσισε νὰ χτίσῃ **ναό**· μέχρι τότε οἱ Ἑβραῖοι λάτρευαν τὸ Θεὸ στὴ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου. Ἔστειλε καράβια, ἔφερε πέτρες πολυτιμὲς ἀπὸ διάφορα μέρη καὶ νησιά (πρὸ παντός ἀπὸ τὴν Πάρο τῶν Κυκλάδων, ἀπ' ὅπου κατὰγεται ὁ ὑποφαινόμενος), πῆρε ἀπὸ τὰ πολυτίμα ἐκεῖνα μάρμαρα μὲ τὰ ὁποῖα ἔγιναν τὰ

γλυπτὰ καὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων μνημείων, κάλεσε τεχνίτες σπουδαίους, καὶ ἔχτισε ἓνα ναὸ περίφημο σκεπασμένο μὲ χρυσάφι. Ἦταν ὁ μεγαλοπρεπέστερος τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Σήμερα ἀπὸ τὸ ναὸ ἐκείνον δὲ σώζεται τίποτε παρὰ μόνο κάτι ἐρείπια, μερικὰ ἀγκωνάρια· ἐκεῖ κάθε Σάββατο οἱ Ἰσραηλίτες πηγαίνουν καὶ κλαῖνε καὶ παρακαλοῦν νὰ ξαναστηθῇ πάλι ὁ ναὸς τους.

Τὸν Ἑβραῖο Σολομῶντα ὕστερα ἀπὸ 1.500 χρόνια νίκησε μόνο ὁ Ἕλληνας αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου **Ἰουστινιανὸς** ὅταν ἔχτισε τὴν Ἀγία Σοφία Κωνσταντινουπόλεως, ποὺ σὲ σχέδιο καὶ ὠραιότητα εἶνε ἀνώτερη. Τὴν ἡμέρα τῶν ἐγκαινίων της, ὁ Ἰουστινιανὸς φώναξε· «*Νενίκηκά σε, Σολομῶν*»· Σολομῶν, σὲ νίκησα, ὁ ναὸς μου εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ τὸ δικό σου.

Πλούσιος, δραστήριος, ἰκανὸς βασιλεὺς ὁ Σολομῶν. Κοντὰ σ' αὐτὰ εἶχε καὶ κάτι ἀνωτέρο· ἦταν **σοφός**. Ὅποιος θέλει νὰ τὸ διαπιστώσῃ, ἄς διαβάσῃ τὶς Παροιμίες του· εἶνε τρεῖς χιλιάδες πετράδια ἀνεκτιμῆτου ἀξίας, ὅπου συμπυκνώνεται ἡ θεία σοφία.

Τέλος χαρακτηριστικὸ του εἶνε, ὅτι εἶχε **εἰρηνικὴ βασιλεία**. Δὲν εἶχε πολέμους καὶ κακουχίες ὅπως ὁ Δαυῖδ. Σαραντα χρόνια, ποὺ βασίλευσε, τίποτε δὲν τὸν τάραξε. Ἐζήσε μάλιστα **ζωὴ ἡδονῶν** ἀπολαμβάνων ὅλα τὰ θέληγτρα. Εἶχε στὸ χαρέμι του 500 - 600 γυναῖκες, τὶς ὠραιότερες τοῦ κόσμου, καὶ στὸ τέλος εἶχε πέσει στὴ φιληδονία καὶ σαρκολατρία.

Ὅταν πλέον γέρασε, ἀναλογίστηκε· Τί κατάλαβες, βασιλιά, ἀπὸ τὴ ζωὴ σου; Λεφτὰ μάζεψες, κτήρια ἔχτισες, ναὸ οἰκοδόμησες, σοφία εἶχες, βιβλία ἔγραψες, ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἔρχονταν νὰ σ' ἀκούσουν, ἡδονὲς ἀπῆλαυσες· λοιπὸν τί κατάλαβες; Καὶ τότε ὁ Σο-

λομῶν ἔγραψε ἓνα λόγο, ποῦ εἶνε τὸ δυσκολώτερο μάθημα στὴ ζωὴ· «*Ματαιότης, ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2). Δηλαδή; Μηδὲν τὰ πλούτη, μηδὲν τὰ νιάτα, μηδὲν οἱ ἀπολαύσεις, μηδὲν οἱ ἔρωτες, μηδὲν οἱ γυναῖκες, μηδὲν οἱ θρόνοι, μηδὲν τὰ ἀξιώματα... Ἔνα μόνο ἔχει ἀξία· αὐτὸ ποῦ ἔμεῖς τὸ λησμονήσαμε· «*τὸν Θεὸν φοβοῦ καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ φύλασσε. ὅτι τοῦτο πᾶς ὁ ἄνθρωπος*» (ἔ.ἀ. 12,13). Ἔχε μέσ' στὴν καρδιά σου φόβο Θεοῦ, προσπάθει νὰ ἐκτελῆς τὶς ἐντολὲς τοῦ θείου νόμου, καὶ τότε θὰ εἶσαι εὐτυχής.

● Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ Σολομῶν. Καὶ **γιατί τὸν ἀναφέρει ὁ Χριστός;** – πᾶμε τώρα στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Τὸν ἀναφέρει, γιατί κοντὰ στὰ ἄλλα διακρινόταν καὶ γιὰ τὸ **ντύσιμό** του· φοροῦσε μεταξωτὰ, εἶχε στέμμα ἀπὸ διαμάντια. Ὅλοι τὸν θαύμαζαν ὅπως τὸν ἔβλεπαν «*σὲ ὅλη τὴ δόξα του*» (Μαθ. ἔ.ἀ.), ἀφθαστο στὴν ἐμφάνισι. Κανεῖς δὲν τὸν ἔφθανε. Τί εἶπα, «*κανεῖς*»; Λάθος ἔκανα. Κάποιος ἄλλος τὸν ἔφθανε καὶ τὸν περνοῦσε. Ποιός; Ὡ ἀθάνατο Εὐαγγέλιο – **τὰ κρίνα** τοῦ ἀγροῦ, **τὸ χορτάρι** τῆς γῆς! Βγῆτε ἔξω καὶ κοιτάξτε τὰ λιβάδια, τ' ἀμπέλια, τὰ δάση. Εἶνε ντυμένα πιὸ ὠραῖα κι ἀπὸ τὸν Σολομῶντα. Εἶδατε λ.χ. τὴν ἀμυγδαλιὰ ὅταν εἶνε ἀνθισμένη, ντυμένη στὰ ἄσπρα; Καμμιά νύφη δὲν εἶνε ντυμένη τόσο ὁμορφα. Ποιὸς τὴν ἐντυσε, ποιά μοδίστρα τὴν ἔραψε;

Ἄς ἦταν, λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα, ντυμένος ὁ Σολομῶν στὰ μεταξωτὰ· πιὸ ὁμορφα εἶνε τὰ λουλούδια. Ἔνα κρίνο, ναὶ ἓνα κρίνο, φτάνει νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὑπάρχει Θεός. Μὴ θαυμάζετε λοιπὸν τὸ βασιλιὰ γιὰ τὴ φορεσιά του. Ἐλάτε νὰ σᾶς δείξω κάτι ἄλλα ὄντα ντυμένα ὠραιότερα. Εἶνε τὰ δέντρα, τὰ φυτὰ, τὰ ἄνθη, τὰ κρίνα. Ποιὸς τὰ ἐντυσε τόσο ὠραῖα; Μία ἢ λογικὴ ἀπάντησις· **ὁ Θεός**. Πῶς ἀπὸ ἓνα μικρὸ σπόρο ὅπως τὸ κεφάλι τῆς καρφίτσας βγαίνει ἓνας κρίνος, ἓνας πανσῆς, μιὰ μαργαρίτα, μιὰ παπαρούνα, ἓνα κυπαρίσσι, ἓνα πλατάνι; Ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι. Κι ἂν δὲν δέχωνται νὰ πιστέψουν στὸ Εὐαγγέλιο, κι ἂν δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, κι ἂν δὲν πείθονται ἀπὸ τὴ θέα τῶν ἄστρον τοῦ οὐρανοῦ, φτάνει, λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα, φτάνει ἓνα λουλούδι νὰ τοὺς διδάξῃ, ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸς ντύνει τὰ λουλούδια, τρέφει τὰ πουλιά, φροντίζει γιὰ ὅλα.

Καὶ γιατί μᾶς τὰ λέει αὐτὰ ὁ Χριστός; Γιὰ νὰ μᾶς διδάξῃ νὰ ἔχουμε **ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό**. Ἄν ὁ Θεὸς φροντίξῃ γιὰ τὰ λουλούδια, τὰ δέντρα, τὰ ζῶα, τὰ πουλιά, πολὺ περισσότερο γιὰ

τὸν ἄνθρωπο, τὴν κορωνίδα τῆς θείας δημιουργίας. Ἔχε λοιπὸν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν.

—Δηλαδή, θὰ πῆς, νὰ παύσω νὰ φροντίζω; νὰ μὴ δουλεύω; νὰ πέσουμε στὸ κισμὲτ τοῦ Κορανίου καὶ στὴ **μοιρολατρία**;...

Ὅχι τέτοια πράγματα. Δὲ μᾶς εἶπε νὰ σταυρώσουμε τὰ χέρια καὶ νὰ περιμένουμε νὰ βρέξῃ ὁ οὐρανὸς καρβέλια. Ἀντιθέτως· τὸ Εὐαγγέλιο συνιστᾷ τὴν **ἐργασία**. «Ἐργάζεσθε», εἶπε ὁ Κύριος. Μία ἐντολὴ τοῦ Δεκαλόγου εἶνε αὕτη· «*Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου· τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου*» (Ἐξ. 20,9-10). Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευὴ, Σάββατο μυρμήγκια στὴ δουλειά. Εὐλογημένοι ὅλοι ὅσοι ἐργάζονται. Ἡ ἐργασία εἶνε εὐλογία, ὄχι κατάρα. Ἄλλ' ὅταν ξημερώσῃ Κυριακὴ καὶ χτυποῦν τὰ σήμαντρα, τότε ἄλτ! Φτερὰ στὰ πόδια **γιὰ τὴν ἐκκλησία**, νὰ σταθοῦμε μιὰ ὥρα μπροστὰ στὸν αἰώνιο Θεό, νὰ ποῦμε κ' ἔμεῖς τὸ «*Δόξα σοι, ὁ Θεός*».

Λοιπὸν ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό. **Ὅχι ἀγωνία**, τί θὰ κάνω, τί θὰ γίνουν ἢ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά, τί θὰ γίνῃ τὸ μέλλον, τί θὰ φάω - τί θὰ πιῶ, πῶς θὰ πάῃ τὸ νόμισμα;... Αὕτη τὴν ἀγωνία, τὸ ἄγχος, διώχνει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο.

Ὅταν τὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς περπατοῦσα στοὺς δρόμους τῆς Θεσσαλονίκης, εἶδα πάνω στὸ καροτσάκι ἐνὸς μεσόκοπου ἀνθρώπου ποῦ πουλοῦσε λαχανικὰ μιὰ ἐπιγραφή· «**Ἔχει ὁ Θεός**». —Γιατί τὸ ἔγραψες; τὸν ἐρωτῶ. —Ἐγὼ πιστεύω, μοῦ ἀπαντᾷ. Εἶμαι ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία. Οἱ Τοῦρκοι ἔσφαξαν τ' ἀδέρφια μου, ἔρημος ἦρθα ἐδῶ. Ἐκανα οἰκογένεια, ἔχω γυναῖκα καὶ ἑφτὰ παιδιά. Σηκῶνομαί τὸ πρωῖ, κάνω τὸ σταυρὸ μου καὶ ξεκινῶ. Τὸ βράδυ γυρίζω καὶ φέρνω τὸ ψωμί στὸ σπίτι. Εἴκοσι χρόνιά δουλεύω μὲ τὸ καροτσάκι. «Ἔχει ὁ Θεός»... Νὰ ἢ πίστις!

Πιστεύουν σήμερα οἱ ἄνθρωποι; Δὲν πιστεύουν στὸ Χριστό, πιστεύουν **στὸ «μαμωνᾶ»** (Μαθ. 6,24), στὰ τριάκοντα ἀργύρια. Ἔχουν δίψα ἢ μᾶλλον λύσσα χρήματος. Καὶ μήπως εἶνε εὐτυχησμένοι; Οἱ πλούσιοι τῆς γῆς εἶνε δυστυχησμένοι· ἄλλοι καρδιακοί, ἄλλοι νευρικοί, ἄλλοι ψυχοπαθεῖς, πολλοὶ δὲ καὶ αὐτοκτονοῦν. Αἰώνιο τὸ Εὐαγγέλιο· δὲν εἶνε Θεὸς ὁ μαμωνᾶς.

Ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός. Ἡ ἐμπιστοσύνη στὴν πρόνοιάν του, ἡ ἐργασία καὶ ἡ τιμιότης εἶνε τὰ πνευματικὰ κεφάλαια τῆς ζωῆς, γιὰ ν' ἀποδεικνύεται πάντα ὅτι, «*Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ*» (Ψαλμ. 33,11).

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**